

Uredništvo:
Schillerjeva cesta št. 3,
dvorišče, I. nadstropje.

Rokopisi se ne vračajo.

Líst izhaja vsak dan razun nedelj in praznikov ob 4. uri popoldne.

Sklep uredništva ob 11. uri popoldne.

Nefrankirani dopisi se ne sprejemajo.

Anonimni dopisi se ne uvažujejo.

NARODNI DNEVNIK

Upravišstvo:
Schillerjeva cesta št. 3.
Naročnina znaša za avstro-
ogrske dežele:
celoletno . . . K 25.—
polletno . . . K 12.50
četrletno . . . K 6.80
mesečno . . . K 2.10
Za Nemčijo:
celoletno . . . K 28.—
za vse druge de-
žele i. Ameriko K 30.—
Naročnina se pošilja vnaprej.
Za oglase (inserate) se
plačuje od četverostopne
petit vrste po 12 h, za
večkrat natis primeren
popust.
Posamezna štev. stane 10 h.

Št. 295.

Telefonska številka 65.

Celje, v sredo, 28. decembra 1910.

Čekovni račun 48.817.

Leto II.

Nemčija in Anglija ali bolje Nemčija in ostala Evropa.

London, 18. decembra 1910.

V kratkem se spet snidejo delegacije in govorilo se bode zopet o vnanji politiki monarhije. Nemci in Madžari vseh strank in veroizpovedanj bodo opovali in poveljevali koristi, katere daje A. O. tesna in ozka zveza z Nemčijo, pravi in vestni zastopniki Jugoslovancov se bodo oglašali ter plašno in boječe, kakor bi si prav ne upali povzdigniti svojega glasu v tej odlični družbi, povdarjali, da gredo naše narodne koristi in interesi naše monarhije navskriž z interesi Nemčije; internacionalni klerikalci iz naših jugoslovanskih dežel bodo zbijali frivolne šale kakor jih je zbijal nedavno Johann Šusteršič in begali naše ljudstvo, da bi ne spoznalo in ne spregledalo s kako lahkim srcem se igrajo visoki krogi z njega bodočnostjo in kako jim klerikalci pri tem pomagajo. Naloga slovenskega časopisja je, da vzbudi v našem občinstvu zanimanje tudi za vnanjo politiko, katero treba prilagoditi našim koristim in potrebam ne pa željam, osebnim nagnenjem in koristim malega števila visokih in najvišjih privilegirancev. Država smo mi, ki z delom svojih rok vstvarjamo bogastvo in vrednosti in od katerih dobivajo ti privilegiranci svoje bogastvo, svoj pomen in svojo oblast; brez nas bi ti izvoljenci ne bili nič, zato naj ne zabijo, da politika (in sicer notranja in vnanja) ni sport temveč resno delo, katero treba resno in pametno opravljati, to se pravi, postaviti je v službo nas, ki tvorimo državo in dajemo njim, ki vodijo nje usodo, njih oblast in pomen. Mi jim dajemo, kar jim gre in se ne pričkam z njimi zaradi obilne odmere moči, ugleda in materialnih koristi, ki jih imajo od nas, ni nas pa več volja trpeti, da bi se nas še nadalje tako zapostavljalo in se igralo z našimi živlenskimi interesi. Ako sami ne vidijo svoje zmote, moramo je nanjo opozoriti: prevelika skromnost z naše strani bi bil poguben greh zoper nas same in torej tudi zoper državo. Skratka, dorasli smo in hočemo živeti in sicer po svojih od prirode danih nam zakonih, živeti kakor svobodni ljudje na svoji zemlji in ne kot pokorni slugi, tlačani in sužnji tuje nam gospode.

Čitateljem »Narodnega Dnevnika« bo gotovo vstreženo, ako jim podamo na kratko vsebino članka o težnjah, smerih in namenih vnanje politike Nemčije, s katero smo tako tesno zvezani, da je naše vnanje ministerstvo takorekoč le še izvrševalni organ nemškega državnega kanclerja. Članek je izšel v najuglednejši angleški revueji »Nineteenth Century« v decembarski številki in spisal ga je bivši angleški prokonzul Sir Harry Johnston, mož že v letih, ki iz svoje skušnje pozna dober del sveta, ki je prijatelj Nemčije in prijatelj miru ter je minole jeseni prepotoval Nemčijo z namenom, da na svoja ušesa sliši in izve, kaj mislijo inteligentni prosvitljeni Nemci, vodilne glave med uradništvom, politiki, trgovci in industrijalci o teh tako silno rastočih oborožbah in množitvi vojne mornarice. Rezultat teh poizvedovanj je tudi za nas Avstrije in za neavstrijske Jugoslovane velike važnosti, zato bode dobro, da vsaj na kratko seznanimo naše čitatelje z vsebino članka. Jugoslovanske politike pa zavračamo na članek sam, naj ga prešturirajo v celoti, dobili bodo dovolj dobrega gradiva za prihodnje zasedanje delegacij.

Predvsem ponavljam, da Sir Harry Johnston izrecno povdarja, da se nikakor ne ozira na mnenje nemških šovinistov, da mariveč podaje v svojem članku povprečno mnenje in nazore inteligentnih in prosvitljenih Nemcev; ponavljam, da je Johnston prijatelj miru in prijatelj Nemcev, zrel mož s svetovno skušnjo in da članek objavlja najresnejša in v vsakem obziru upoštevanja vredna angleška revueja, o katere dobrem imenu in zmernosti ni dvoma.

Sir Harry Johnston je prišel do zaključka, da med Anglijo in Nemčijo ne pride do sporazumljenja in do omejitve oboroževanja na morju in na suhem, dokler ne sprejme Anglija pisano ali nepisano pogodbo, na temelju katere prepušča Nemčiji: kraljestvo Nizozemsko, ves Balkan in vse kar še ostaje od Otomanske države v absolutno oblast. V imenovanih državah mora biti nemški upliv vrhoven in edino veljaven, vse drugo mora potihnuti in izginiti. Člankar pravi doslovno:

»Nemci zahtevajo kot pozorišče svojega političnega upliva, trgovske ekspanzije in poljedelskih poskusov vse še nerazvite dežele na Balkan-

skem polotoku, v Mali Aziji in Mezopotaniji doli do izliva Evfrata. Mogoče da privolijo, v sporazumljenju z ostalim svetom v to, da se vstvari v Siriji-Palestini nekaka vstočna Belgija — morda Židovska država — katera bi pa že vsled dane ji naloge čuvati sveta mesta krščanstva, postala kaj lahko krščanska, ne priznavajoč pa nobenega posebnega kršč. veroizpovedanja. Turški sultanat bi lahko tudi potem še obstajal v Mali Aziji, kakor bi mogoče še stoletja pustili institucijo nizemskega kralja ali kraljice, avstrijskega cesarja, ogrskega kralja, romunskega ali bulgarskega kralja; nemški upliv bi pa moral postati vrhoven v Carjem gradu, naj že bode pod črno-belo-rdečo zastavo ali pa pod bizantiskim polmesečem in zvezdo.»

»Za kaj bi Vam delalo to skrbi?« so vprašali Nemci Johnstona. »To bi bilo Rusiji pač lahko neprijetno, ako pa se sprijazni z našim gospodvom v Carjem gradu, ji damo polno jamstvo za neodvisnost Danskega in mogoče bi ji (Rusiji) celo dovolili enklavo na azijski strani Bospora ter izvrševanje nje upliva na Trebizont in na severno Armensko, vrhu tega bi priznali tudi posebno potrebo Rusije, da si odpre pot do Perzijskega izliva skozi severno in zapadno Perzijo.»

O Nizozemskem, Avstro-Ogrski, Balkanu in Otomanski državi govore torej inteligentni, prosvitljeni Nemci, vodilne glave v politiki, trgovini in industriji, kakor o državah, katere nimajo več svoje volje in katerih usodo določa Berlin. Pušča jim dozdevno neodvisnost z njih vladarji in državnimi institucijami vred, katere bi pa ne imele nikake istinitosti vrednosti in bi bile le golo in slepo orodje v rokah nemške vlade!

Tu vidite torej kak namen in pomen ima trozveza in kam vodi novi kurz grof Aehrenthalove politike, katero g. Johann Šusteršič odobruje in prevzema v imenu Slovencev vse nje posledice. No da, klerikalcem, rimskim klerikalcem, se tudi v Nemčiji dobro godi... Nam pa nikakor ne more biti prav, da bi se tirala taka politika in bi se nam pripravljala tako žalosten konec.

Kar se tiče Nizozemskega, bi bil pogoj anglo-nemškega sporazumljenja, da Anglija »prizna, da mora priti Nizozemsko na temelju najtesnejše zveze v območje Nemčije. Pritisnili smo že na Nizozemsko vlado, da to dosežemo. Nikakor ne kanimo trpeti kakih neumnosti ali pripuščati kakenga omahovanja v tem obziru. Dokler bode Nizozemsko voljno stati z Nemčijo v tesnejši zvezi kakor s katerokoli drugo državo, tako dolgo se ne taknemo ne kraljeve rodbine, ne njene notranje neodvisnosti, ne uprave nje prekmorskih posestev, v katere smo utaknili že toliko nemškega kapitala. Lahko nam pa verjamete, da je že sklenjena ofenzivna in defenzivna pogodba med Nemčijo in Nizozemsko in da bode zanaprej vnanja politika obeh teh dveh držav prav tako ozko zvezana kakor vnanja politika Nemčije in Avstrije.»

Kako se strinja tako »tesna zveza« A. O. z Nemčijo z dostojanstvom velesile? In je li »zaveznik«, katerega vnanja politika je od partnerja v toliki meri odvisna, da mu sme reči: »Nikakor ne kanimo trpeti neumnosti ali pripuščati kakenga omahovanja v tem obziru«, še vedno neodvisen in samosvoj? Omenjene besede veljajo sicer za Nizozemsko, toda ker je vnanja politika Nizozemskega prav tako tesno združena v vnanjo politiko Nemčije kakor vnanja politika A. O., velja to tudi za nas — in to je za nas žaljivo in ponižujoče ter prav gotovo ne odgovarja koristim naše države.

In kaj bi Nemčija storila, ako bi Anglija ne hotela prejeti take pogodbe? Na to so Nemci Johnstonu kaj jasno odgovorili. Seveda, ako nas boste tirali do skrajnosti ter nas hoteli zajeziti na vseh straneh, ako se bode branili sodelovati z nami ter nam pomagati odstranjevati meje med nami in našimi sosedi in zavzemati teritorije v Evropi in v Aziji — »potem vržemo celo vprašanje na vago ter o prvi ugodni priliki okupiramo Belgijo (in Nizozemsko) ter prisilimo Francijo v boj; plod naše zmage bode utelešenje tudi Pikardije v nemško območje ne samo Belgije in Nizozemskega. Tako začnemo dvoboj z Veliko Britanijo. S svojo mornarico zaprečimo, da se približate Belgiji, Nizozemskemu ali Danskemu in vprašamo vas, kaj boste mogli storiti in če ste tudi zvezani s Francijo in Rusijo, da nas preženete iz Nizozemskega, ko nas prisilite, da je zasedemo?«

To je jasno. Nemci vedo, kaj hočejo in se pripravljajo za ta boj. Ko bodo pripravljeni, vdarijo bržkone brez formalne napovedi z vojsko kakor so

vdarili Japonci na Ruse. A. O. bode bržkone prisiljena podpirati svojo »zaveznico« v tem boju. Komu na korist? Očitno pa nam na škodo, da, v pogubo. O nemškem oboroževanju pa smo že govorili v božični številki.

Politična kronika.

K položaju. Min. pred. bar. Bienenrth bo šele koncem tega leta poročal natančneje cesarju o naj-novejši situaciji. Nato se krona odloči glede novega kabineta. Vse doslej objavljene kombinacije o sestavi novega kabineta torej ne odgovarjajo resnici, ker še ni padla nikaka odločitev. Nadalje se zatrjuje, da novi kabinet ne bo čisto parlamentaren in da ostanejo v novem kabinetu še nadalje dosednji trgovinski minister dr. Weisskirchner, pravosodni minister Hochenburger in grof Stürgkh. Imenovanje novega kabineta se pričakuje v drugem januarskem tednu. — Včeraj je imel minister-ski predsednik baron Bienenrth daljšo konferenco s kršč. soc. poslancem dr. Gessmannom in se to spravlja v zvezo z rekonstrukcijo kabineta.

Poljski glasovi o sestavi novega kabineta. V poučenih poljskih političnih krogih se računa s tem, da se izvrši sestava novega kabineta že prve dni meseca januarja. Pričakuje se, da min. pred. bar. Bienenrth pred državni zbor ne stopi s provizoričnim, marveč z definitivnim ministerstvom. — Tozadevno odločitev se pričakuje v prihodnjih dneh in pade v Budimpešti. Tamkaj bodo namreč ob priliki sedanjega kratkega delegacijskega zasedanja zbrani voditelji posameznih strank in za to bo min. pred. bar. Bienenrth mogoče na podlagi konferenc z voditelji odločiti se, ali naj bo novi kabinet parlamentaren ali pretežno uradniški. — Prve dni januarja se odpelje gališki cesarski namestnik dr. Bobrzinsky na Dunaj in bo tamkaj konferiral z min. pred. bar. Bienenrthom glede sestave novega kabineta. Za slučaj, da bo novo ministerstvo parlamentarno, dobe Poljaki dva portfelja, in sicer tudi enega strokovnega ter pripade ta sedanjemu predsedniku Poljskega kluba prof. Glombinjskemu. Ako pa bi se izkazalo za sedaj še za neumestno, tvoriti definitivno parlamentarno ministerstvo, potem bo min. pred. bar. Bienenrth sestavil provizorično pretežno uradniško ministerstvo.

Bančno vprašanje. Vsled okolnosti, da ogrski državni zbor ni rešil bančne predloge in tudi ni dovolil šesttedenskega provizorija radi podaljšanja bančnega statuta do 15. februarja 1911, ste obe vladi, namreč avstrijska in ogrska prisiljeni, da se na kakršenkoli način izogneta eventualnemu exlex stanju, z generalnim svetom avstro-ogrske banke skleniti dogovor radi provizoričnega podaljšanja vseh avstro-ogrske banke podeljenih privilegijev in z njo sklenjenih pogodb do najdalj 15. februarja 1911. V tem oziru je konferiral guverner avstro-ogrske banke, tajni svetnik dr. pl. Popovich v Budimpešti z ogrskim finančnim ministrom dr. Vladimirom pl. Lukacsem in stopi tozadevni dogovor še pred Novim letom v veljavo. Tudi bode na današnjem občnem zboru avstro-ogrske banke predloženi dve predlogi, od katerih se prva tiče dogovora obeh vlad radi podaljšanja bančnega privilegija do konca l. 1917, ki pa se ni rešilo v obeh državnih polovicah, in druga pooblaščenja, da banka z ozirom na gornje dejstvo sklene z obema vladama dogovor radi podaljšanja bančnega statuta do sedaj, da se to definitivno reši v obeh državnih zborih.

Zasedanje češkega deželnega zbora. Kakor se v informiranih poslanskih krogih zatrjuje, bo češki deželni zbor sklican med 10. in 16. januarjem 1911 k zasedanju.

Afera Vasič-Forgach. Prof. Masaryk bo v tem delegacijskem zasedanju glede afera Vasič-Forgach podal le kratko izjavo, v kateri bo označil le nekatere najvažnejše epizode v tej aferi in hkrati povdarjal, da si pridržuje z grofom Aehrenthalom, če ta ostane še na svojem mestu, obračunati v glavnem delegacijskem zasedanju meseca januarja.

Afera saškega princa. V svoji nedeljski številki prinaša ukrajinski list »Dilo« dobesedno članek, ki ga je spisal saški princ Maks in ki je izšel v listu »Roma l'Oriente«. Ta članek dosedaj še ni bil nikjer drugod tako dobesedno prestavljen, ker je znala rimska cenzura zabraniti obelodanjenje.

Štajerske novice.

Dopisnike in sotrudnike „Nar. Dnevnika“ prosimo, da ostanejo v Novem letu zvesti tudi „Slov. Narodu“. Dobrodošle so nam zlasti lokalne novice, katere pa se naj hitro in točno poročajo na naslov „Štajersko uredništvo „Slov. Naroda“, Celje“. — Vse naše naročnike in prijatelje pa prosimo, da se čimprej naroče na „Slov. Narod“. Čim bolj se bode „Slov. Nar.“ podpiralo po Novem letu gmotno in duševno, tem boljši in obširnejši bode njegov štajerski del. — Inserenti imajo v „Slov. Nar.“, ki je najbolj razširjen in največ čitan slovenski list, uspešno priliko za inseriranje. Osobito ugodno bo inserirati v 1. številki „Slov. Naroda“ po Novem letu, ki se bo tiskala v velikanski nakladi. — Vsa pojasnila daje v Celju glede uredništva in upravnštva g. Janko Lešničar, Schillerjeva cesta 3 (dosedanje uredništvo „Nar. Dnevnika“).

V Deželni šolski svet je poklical „v službovanje“ pri njem nemškega nadučitelja Weinhandla iz Judenburga. Zanimivo je, da ni pri tej oblasti niti jednega Slovenca, dasi je dobra tretjina štajerskega učiteljstva slovenska.

Na veliko veselico kluba slov. trg. pomočnikov v Celju katera se vrši dne 6. januarja v vseh prostorih „Skalne kleti“ pride tudi veliko število v Parizu živelih slov. čevljarjev in sicer s posebnim vlakom točno ob pol 9. uri zvečer. Svoj prihod so naši pariški rojaki že naznanili brzojavno. Na veselo svidenje v Skalni kleti!

Slavnostno zborovanje celjske podružnice družbe sv. Cirila in Metoda odpade vsled nepričakovanih ovir. Pač pa svira v gostilniških prostorih Narodnega doma danes zvečer Narodna godba ob prosti vstopnini na čast došlim zadrugarjem ki so se udeležili združnega tečaja v Celju.

Na Silvestrov večer v Sokolskem domu, za kojega se vršijo vse priprave, opozarjamo danes še enkrat slavno občinstvo iz okolice, naj se istega polnoštevilo udeleži. Šaljiva dvodejanka »Stric Jaka« dala bode dosti smeha, vrhutega še svira dobroznana Gaberska godba za ples, potem je petje, šaljiva pošta, srečolov. Vse to bode pripomoglo do neprisiljene zabave na zadnje ure v tem letu.

»Brežiški Sokol« priredi Silvestrov večer s srečolovom, gled. predstavo, godbo in plesom in vabi vse svoje prijatelje k mnogobrojnemu obisku.

Knjižnica v Št. Jurju ob J. ž. priredi na Silvestrov večer zabavni večer s sledečim vspešnim: 1. Uprizoritev burke v 5 dejanjih: »Zmešnjava za zmešnjavo«. Osebe: Gospod Borovski, graščak, gospa Borovska; Dragana, njiju hči; Dobrič Šalko, njiju nečak in varovanec; major Borovski; Gozdenka, njegova hči; Selicour; Lafleur, sluga Selicourjev; gospa Metlica, hišna. Igra se vrši v malem mestu. 2. Prôsta zabava s petjem. Vse cenjene ude »Knjižnice«, prijatelje in izposojevalce knjig vabi k obilni udeležbi odbor.

Slovenjebistriški diletantje uprizorijo dne 6. januarja, na praznik sv. Treh kraljev v dvorani hotela »Austria« veseligr »Gospod svétnik«. Pri predstavi sodeluje slovenjebistriški kvintet. Začetek ob 4. uri pop. Vstopnina: sedeži 1—3 vrste 1 K 20 v., ostali sedeži 70 v., stojišča 30 v. Predprodaja vstopnic v hotelu »Austria«. Čisti dobiček je namenjen ljudskim knjižnicam v slovenjebistriškem okraju.

V znamenje — polhovk je ravno kar stopilo solnce šentlenartskim nemčurjem. Čujte in strmite! Slovenci v trgu in okolici se drznejo nositi brez njihovega dovoljenja polhovke — in to še po zimi! Nečuvno! Ker tudi slovensko učiteljstvo noče dati v tem času prednosti — slavnikom, se jih mora seveda takoj denuncirati. Pa prebrisani so vam ti naši Abderiti; nikakor niso voljni zaostati za svojimi ptujski in celjski bratci: zato se tudi oni hočejo kruto maščevati, a na bolj »nobel« in sebi koristen način. V večno zasramovanje Slovencev so baje sklenili nositi leto in zimo — podganovke, ki se bodo izdelovale le iz pristnih kožic, kar jamči varstvena znamka »muha v agentski torbici«; posebna privlačna sila pa bo skrita v podvleki, za katero nameravajo porabiti svoje zadolžnice, Südmarkine pa v dve gibé, da ne bo žaljen njih fino razvit estetski čut. 55 odstotkov čistega dobička je namenjen za vado volilcem Müchitschevega kalibra. »Konkurence« menda ne bo, si mislijo kurji veleindustrijec, sedaj ravnatelj novoustanovljene rokodelske trvdke podganovk v bivšem Vereinshausu. In ravno ob pravem času so bili zasedli to mastno plačano mesto! Trhli županski stolec se že sumljivo maje — od samih suhih rent pa ne more životariti vsak človek. Onemu davčnemu uradniku z izzivajočo frankfurtsko verižico, kateri s tako neskončno bedasto porogljivim nasmehom prodaja zijala posebno mimoidnim nositeljem polhovk, pa voščimo odslej obilo umetniškega užitka na podganovkah. Heul!

V Radni občni zbor Kluba naprednih slovenskih akademikov v Celju se vrši v torek dne 3. proinca ob 8. uri zvečer v rdeči sobi Nar. doma. Spored običajni in volitve. Slovanski gostje, naprej!

V Iz Celja Breplačno se oddajo lanski letniki in sicer „Slov. Narod“, „Narodni Dnevnik“, „Sloga“, „Slovenski Gospodar“, „Mir“, „Gospodarske Novice“, „Slov. trgovski vestnik“, „Slovenski Čebelar“. Kdor jih želi naj piše na naslov: Klub naprednih slovenskih akademikov v Celju.

Umrli je sinoči v bolnišnici usmiljenih bratov v Gradcu tukajšnji medar Aleksander Roth.

V Zg. Radgoni se je vršil dne 26. dec. v gostilni g. Karbaša shod, katerega so sklicali socialisti, da bi delali propagando za svojega dež. kandidata Kolleggerja, ki kandidira za Jodlbauerjev mandat iz splošne kurije srednješt. mest in trgov. Na shod pa so prišli radgonski nemškonačionalni meščani in tako terorizirali maloštevilne navzoče delavce, da so se izjavili za nemškonačionalnega kandidata Burgstallerja.

Imenovanje pri južni železnici. Imenovani so: strojnimi nadkomisarjem: inž. Rudolf Šežerko Bruck ob Muri. Revidentom: adjunkti: Herman Tennenhäuser v Vuhredu, Rudolf Jakhel v Mariboru, kor. kol., Anton Petek v Mariboru, j. k., L. Armbruster v Mariboru, j. k., Karl Kajžar v Ernovžu, Feliks Rainer v Rajhenburgu, Friderik Isda v Zidanem mostu, Benjamin Sperber na Pragerskem, Viktor Adamič v Slov. Bistrici. **Adjunktom:** asistenti: Jožef Schnidaritsch v Halbenrainu, Alojz Fülel pl. Wittinghausen v Mariboru, j. k. Andrej Klavara v Zidanem mostu, Robert Jörgen v Celju, Janez Kuster v Ponikvi, Ernest Franke v Zidanem mostu, Valentin Brenc v Poljčanah, J. Balder v Pragerskem, Rihard grof Trips v Sp. Dravogradu, Janez Valent na Pragerskem, Karl Frischenschlager v Mariboru, j. k., Franc Geissler v Ptuj, Walter Glier v Celju Robert Klavik v Špifeldu, Franc Synek v Brežicah, Janez Deržič v Zidanem mostu, Franc Porzer v Celju, Franc Thörmer v Mariboru, j. k., Andrej Haladea v Ptuj, Kaspar Dolenc v Mariboru, kor. k. Janez Malgaj v Grobelnem. Definitivnim asistentom: Karl Pavline v Grobelnem, Ignac Opelka v Mariboru, j. k. Definitivno nastavljeni so: Franc Weirter, prov. adjunkt v Celju, dalje proviz. asistenti: Adalbert Gleindek v Mariboru kor. k., Robert Urbanski na Pragerskem, Franc Seničar v Sp. Dravogradu, R. Lorenzi na Pragerskem, Jožef Pilch v Slov. Bistrici, Anton Fogy v Spodnjem Dravogradu, Franc Hanliczek v Ribnici-Brezje, Janez Badiša v Sp. Dravogradu, Franc Majcen v Poljčanah, Alojz Aigner v Vuhredu, Eduard Schulz v Štorah, Artur Pommer v Ptuj. **Provizoričnim asistentom** so imenovani aspirantje: Filip Kurent v St. Bistri, i, Franc Bolka v Ernovžu, Jožef Kindl v Špifeldu, Klemens Kasper v Ernovžu, Karl Olbrich v Št. Lovrencu, Rajmund Zauner v Špifeldu, Alojz Kováčič v Brežicah, Janez Ruppe v Grobelnem, Herman Schnell v Rimskih Toplicah, Franc Škof v Zidanem mostu, Jožef Valenčič v Račju-Fram, Janez Lukan v Št. Jurju ob J. ž.

Samomor davčnega eksekutorja. V Mariboru so pogrešali od 21. tm. davčnega eksekutorja Franca Hambroša, ki je bil radi nepravilnosti suspendiran od službe. Dne 23. tm. večer so ga našli ustreljenega v gozdu na Kalvariji pri Mariboru. Vstrelil se je v usta z revolverjem. Hambroš je bil star 45 let, oženjen in oče 5 neprekrljenih otrok.

Tatvina. V Mariboru je 24. tm. neznan tat ukradel zasebniku Henriku pl. Kramerju mnogo dragocenosti v vrednosti 500 K. Sumljiv je nek mož, ki je popoldan beračil v hiši. Dosedaj manjka vsak sled za ozmnočim. Dragotine so ležale na mizici v nezaprto sobi.

Koliko mesa se zavžije v Gradcu? Deželno veterinarsko nadzorstvo v Gradcu je izdalo izkaz v javnih klavnicah na Štajerskem usmrčenih živali. V graški klavnici se je letos ubilo 22.500 govedi, 1200 telet, 15.000 svinj, 1100 ovac in 1210 konj.

Schusterschitz — Čevljarčič. Iz Spodnjega Štajerja nam piše nekdo, da bodo slov. klerikalci odslej še narodno radikalnejši kakor so bili doslej, seveda tam, kjer to nikomur ne koristi in nikomur ne škoduje. Schusterschitz — žalostna ekselencia in spe — boče dati dober vzgled in se prekrstiti v Čevljarčiča. Nomen est omen, kaj ne?

Pozor Slovenci!

Slovenski župani, slovenske občine, pozor! Skrbite za to, da se v Vašem okolišu nobeden Slovenec ne zapiše za Nemca.

Slovenski učitelji, duhovniki, zasebniki! Podučite sedaj neposredno pred ljudskim štetjem nezavedne soobčane. Prirejte shode in agitirajte od osebe do osebe. Posebno prosimo zavedne Slovence v narodno ogroženih krajih: Muta, Marenberg, Št. Ili, Maribor z okolico, Gornja Radgona, Sv. Lenart v Slov. gor., Ljutomer, Ormož, Ptuj, Slatina, Rogatec, Peklo pri Poljčanah, Sv. Duh (Loče), Konjice, Vitanje, Vojnik, Laški trg, Brežice; Celje; Šoštanj, Velenje, Slov. Bistrica, Slov. Gradec, Teharje-Štore, da gedajo števnim komisarjem na prste, ter se takoj pritožijo na okrajno glavarstvo, ali namestnijo ali pa ministerstvo notranjih stvari. Obvesti naj tudi vsak državnega poslanca, da v tej zadevi pomaga! Slovenski delavci in slovenske deklet! Označite brez strahu kot svoj občevalni jezik slovenščino, oziroma zahtevajte od Vaših gospodarjev, da Vas prigrasijo k slovenskemu občevalnemu jeziku. Posebno velja to za kraje Maribor, Ptuj, Celje, Trbovlje—Hrastnik, Štore, Gradec, Gosting, Andritz, Fohnsdorf, Voitsberg, Zeltweg, Bruck na Muri, Ljubno (Leoben), Köflach, Eisenerz.

Slovenci! Skrbite, da ne bomo nazadovali, ampak da se nas našteje vsaj približno toliko, kot nas je v resnici!

Po svetu.

V Nova podružnica „Slovenskega Planinskega Društva“ se snuje v Gorici. Pripravljalna dela so že končana in pravila že odposlana na pristojno oklast. Za novo podružnico se kaže vsestransko zanimanje in povpraševanje.

V Prihodnji vseslovanski kongres. Ruski listi prinašajo poročilo, kojega je objavil prof. Kulukovskij v Petrogradu o zadnjem slovanskem kongresu v Sofiji. Profesor Kulukovskij apelira na ruske nacionaliste obrniti pozornost na slovanske zadeve in vso energijo posvetiti slovanskim interesom. „Vseruski nacionalni klub“ naj skrbi, da se prihodnji slovanski kongres vrši leta 1913 v Petrogradu. Kongres bi ob enem slavil 300 letni jubilej srečno prestane krize v letih 1610—1613, ko je žugala Slovanom resna katastrofa. Ako bi namreč takrat ostali Poljaki na krmilu, bi morali „Slovani“ podleči zapadno evropskemu vplivu. V takih auspicijah bo seveda težko, sklicati vseslovanski kongres.

Prepoved ogrskega naučnega ministra. Naučni minister grof Zichy je izdal odredbo, s katero se odredba je izzvala v krogih mažarskih Srbov veliko šol kot nagrado za dober napredek darovati pesmi umrlega srbskega Jovana Zmaj-Jovanoviča. Ta odredba je izzvala v krogih madžarskih Srbov veliko ogorčenje in srbski listi ostro napadajo ministra. Zadeva bo predmet interpelacije v državnem zboru.

Žensko truplo v perilnem košu. Minuli četrtek zvečer ob 7. uri so našli v neki hiši v Brigittenau na Dunaju veliki koš, ki se rabi za perilo. V košu je bilo razkosano žensko truplo, koje so agnostirali za neko 40 letno šiviljo Lujizo Weiss, ki je bila grbasta. Truplo je bilo pokrito s časnikom »Kronenzeitung«. Znano je bilo, da bi se rada omožila in da bi vsled tega rada odpravila grbo; bila je torej v zvezi z mazaškimi ženskami, ker je imela nekaj premoženja, je upravičena sumnja, da se gre za roparski umor. Umora zelo sumljiva je neka ločena žena Bartunek, ki je stanovala v isti hiši in bila prijateljica umorjene Weiss. Bartunek se je prišla še le pred kratkim v hišo; imela je ljubimca, nekoga krojaškega pomočnika Czernyja. Oba so aretirali in oba tajita strašno dejanje. Vendar so razlogi, ki govorijo proti njima, posebno proti Bartunek, zelo obtežljivi. Marija Bartunek si je pred kratkim, ko se je selila, izposodila od materinega koša za perilo, a vrnila je samo enega. O drugem ni znala dati odločnega odgovora. V istega je pač zmašila umorjeno prijateljico. Truplo je bilo pokrito z dvema številkami »Kronenzeitung«. Pri eni številki je manjkala naslovni list in istega so našli v stanovanju Marije Bartunek; oba dela ta se čisto natančno ujemala. S tem je torej dognano, da časnik, s katerim je bilo pokrito truplo, izvira iz stanovanja Bartunekove. Nadalje so našli v stanovanju na podu krvave pege, kar kaže, da se je tamkaj razkosalo truplo. V peči, ki stoji v sobi Marije Bartunek in Czernyja so našli med pepelom ostanke kosti. Dognalo se je, da so te kosti sežgani deli prstov, ki manjkajo pri truplu. V peči so našli tudi tri biserne gumbé, ki manjkajo na bluzi umorjene. Tudi preproga, na kateri je ležalo truplo v košu, je last Marije Bartunek, kakor je to izpovedala njena mati. Konstatiralo se je tudi, da se gre za roparski umor. Dragocenosti in lepoticje umorjene Weiss so bile zastavljene pri prometni banki. 26 K so našli v stanovanju Bartunek, ki gotovo izvirajo od zastavnine. Koliko je pripomogel ljubimec Marije Bartunek, krojač Czerny do umora, še ni dognano. On taji vsako sokrividno.

Najnovejša brzojavna in telefonična poročila.

ZASEDANJE DELEGACIJ.

Budimpešta, 28. dec. Avstrijska delegacija je imela danes ob 10. uri dopoldne plenarno sejo. Za predsednika je izvoljen član gosposke zbornice Baernreither, za podpredsednika Poljak Glombinski. Jutri dopoldne ob 11. uri sprejme v kraljevi palači avstrijske delegate prestolonaslednik Franc Ferdinand. Na predlog delegata Doberniga so izvolili poseben odsek za bosanske zadeve. Ogrski delegati bodo sprejeti od nadvojvode ob 12. uri popoldne.

Budimpešta, 28. dec. Včeraj dopoldne so se vršile konference med poveljnikom avstro-ogrsko vojne mornarice Montecucculijem in ogrskim trgovskim ministrom zaradi razmer na ogrski ladjedelnici Danubius v Reki. Govorilo se je tudi zaradi udeležbe ogrske industrije pri gradnji novih dreadnoughtov.

IZKLJUČENI DELAVCI NA ŠVEDSKEM.

Stokholm, 28. dec. Zveza švedskih tovarn za čevlje je sklenila izključiti dne 2. januarja vse delavce od dela. Prizadetih je 5 tisoč delavcev.

SLAVLJENJE DR. KRAMARŽEVE 50. LETNICE.

Praga, 28. dec. Ob priliki včerajšnjega 50. rojstnega dneva Kramarževega ga je imenovalo mnogo čeških mest za svojega častnega občana.

HIŠA SE ZRUŠILA.

Lizbona, 28. dec. Na otoku Gomeri (Kanarski otoki) se je zrušila hiša in pokopala 22 oseb.

LISTEK.

Tast Kondelik in zet Vejvara.

Češki spisal Ignát Herrmann. — Poslovenil Stanko Svetina.

liXXV. Pred odhodom.

Pozneje kedaj bi se bil mojster Kondelik zastonj spominjal na dogodke gotovih tednov, če ne že dnevov. Spominjal se je na razvoj stvari v svojem življenju samo do gotovega dneva, potem pa se je pas dogodkov začel zopet od drugega gotovega dneva, vse, kar je bilo med tema dvema dnevi — in ta presledek je trajal precej dolgo — je bilo zavito v neprodno meglo. Ta čudna doba, ko je pozabil tudi na datum in ko so nad njegovo glavo leteli dnevi in tedni »kakor bi šla toča« (je zaupal enkrat Vejvari), se je začela pri njem drugo jutro po onem večeru, ko je dovolil, da gre gospa Kondelikova na letovišče. Pravzaprav se je začelo to takoj tisti večer, zakaj mojster se ne bi do smrti spomnil, koliko tarokov je dobil od svoje žene in tete Katinke. In treba je pibiti, da jih je dobil nenavadno število, zakaj obe gospe — mor-da zato, da bi »staremu« in »Venceljčku« osladili grenke kroglice, sta igrali zelo kavalirsko. Niti enkrat nista klicali po igri in po razdelitvi »prave« figure in se nista prepirali za njo, kakor se je navadno zgodilo, niti enkrat nista hoteli nazaj karte iz »štihov«, ako sta se slučajno zmotili in dali večjo figuro kakor je bilo treba. Zakaj znano je, kako gospe igrajo in da bi še svetnik izgubil pri njih potrpežljivost. Da, zgodilo se je, da sta se skrivoma smejala, ko se je mojster nekoč zmotil in naštel tri kavale, čeprav je imel samo dva. In ne samo, da se niste, dami začeli jeziti in zabavljati, kakor bi se zgodilo drugače v takem slučaju, ampak sta tudi vse tri kavale plačali!

Toda vse skupaj ni nič pomagalo. Z jutrajšnjim dnevom se je začel pri mojstru čudovit preobrat v mirnem toku njegovega življenja, in kar se je v naslednjih dneh zgodilo, se je zdelo mojstru, kakor bi se bilo zgodilo pred vesoljnim potopom. Sam je pravil, ko se je spomnil na one dneve in ko je že vse minulo, da je stal svet narobe. Nič več se ni spominjal, ali se je dogodilo to in ono v začetku ali koncu meseca. Zamenjaval je jutra z večeri, delavnike z nedeljami. Doživel je tudi take dneve, ko se ni mogel spomniti zvečer, ali je bilo danes tudi poldne, prišli so dnevi, ko je opoldne vstal od mize in je vprašal, kaj bo za kosilo. V onih dneh bi bili lahko mojstra Kondelika obsodili zločina požiga in umora, lahko bi ga bili obsodili in prignali pred vislice — mojster Kondelik se ne bi znal zagovarjati. »Kje ste bili danes teden med šesto in pol sedmo uro?« bi vprašal sodnik. Toda temu bi se bil mojster zasmeljal v obraz, zakaj on ni vedel povedati, kje je bil včeraj med enajsto in dvanajsto!

Kaj se je zgodilo z mojstrom Kondelikom?

Iskal je poletno stanovanje in vse, kar je s tem skupnega. Toda slednjič bi bilo letovišče samo na sebi igrača, samo če bi ostala gospa Kondelikova doma. Toda ona pojde, odide in mojster ostane sam!

Nikdar se mu ni o tem niti sanjalo. Šele sedaj je videl, kaj pomeni, »in boš z ženo eno telo«. Šele sedaj je spoznal, da je v teku teh dvajsetih let res zrastle s svojo drago Beti v eno samo telo, naj reče, kdor hoče, da ne. Zdaj ga odtrgajo, odtrgajo!

Skoro lahko je privolil onega usodnega večera, tako lahko je rekel važni besedi: torej pojdeš. Toda ko se je zjutraj zbudil in se spomnil, o čem so mu tedi govorili in kaj se je sklenilo, je debelo pogledal in se obrnil k sosednji postelji. Ah, danes je draga soproga tu, tudi jutri bo in pojutrašnjem in še dalje, toda nekega dne odide za celo vrsto tednov in ta postelja ostane prazna — ta postelja, na katero je legla skozi dvajset let vsak večer poleg njega, če je bilo vroče ali pa če je snežilo.

Mojster Kondelik je že videl v duhu, kako se približuje dan, ko bo ta sosednja postelja osamela, ko se bo popolnoma ohladila, ko je ne bo Katinka cele, dolge tedne postiljala — in njegova duša je postala žalostna.

Kondelik je prej večkrat govoril sam zase in včasih popolnoma glasno, kakor delajo tudi drugi ljudje, toda sedaj, kadar je bil sam, je vedno govoril sam zase. Doma ali na ulici.

Tako, Beti odide! No, lepa reč, zelo lepa reč! Ti, Vencelj, ti se tu pehaj in letaj in nadzoruj slikarje — Beti odide! In sedaj poleti, ko je toliko dela. Ko bi odšla pozimi — naj bo! Toda ona me tu pusti v sezoni! V sezoni! S Katinko! Kaj pa mi pomaga Katinka! To je teslo! Prišli bodo ljudje, iskali me bodo — našli bodo Katinko! Naročevali bodo, sporočali, pozdravljali — in to budalo Katinka bo vse zmešala! In ta kuha. Rajše se dam zapisati v ljudsko kuhinjo, vzamem abonement pri usmiljenih bratih! Punca, punca, kaj ti je prišlo na misel!

Pri tej kuhi se je mojster ustavil. Spomnil se je, da bi se tu dalo pomagati. Saj je Pepica tukaj, za božjo voljo! Ali ne bi imeli tam prostora zanj?

Toda kaj želodec, za to se ni šlo tako! — Ampak kako bo drugače. Kdo mu bo pripravil v nedeljo perilo, kdo mu bo grel vodo, ko se bo brl? Kdo ga bo napravil za ulico? Kdo pa bo z njim

zvečer govoril? Saj bo tam vse kakor na pogorišču! Kdo mu bo dal poljub za lahko noč? Menda ga vendar ne bo iskal pri Katinki?

No, na kak način bi že še šlo, ako bi bil hodil mojster sam s temi mislimi, ako bi bilo drugače vse tiho. Toda bodoče priprave so že vznemirjale celo domačijo.

Prva stvar je bila, da je šla gospa Kondelikova s teto Katinko kupit koša za obleko in perilo. Ko se je mojster Kondelik vrnil nekoč opoldne domov, je zapazil koš v obednici, koš, velik kakor hiša in stisnilo se mu je srce. Torej gre res do živega.

Potem pa je začela gospa Kondelikova počasi »pokati«. Na dno je zložila drobno perilo, dajala ga je tam kakor volno in pri tem vzdihovala, da je bilo mojstru samemu težko pri srcu. Na to vrsto je položila svoje perilo, izbirala lepše, novejše kose, da bi tam kje na kmetih videli, da se je preselila k njim poštena gospa iz Prage.

Tam kje na kmetih? Ah, to je bilo boleče mesto za mojstra Kondelika.

»Kam pa boš pravzaprav šla, Beti?« je vprašal nekega dne mojster.

»Kam, stari?« se je dvignila od dela gospa Kondelikova. »To popolnoma prepustim tebi, stari. Kamor hočeš. To moraš ti izbrati — in izberi tako, da me boš lahko kedaj v nedeljo obiskal. Saj veš, da tam zunaj nimam nikogar, da nikogar ne poznam, še ne vem ne, kam bi se morala obrniti. Samo da bo lepa pokrajina, kje ob gozdu pri dobrih ljudeh, ne za drag denar, prijazna sobica, lahko tudi z majhno kuhinjo — i, no, stari, saj veš, na kaj približno računam in veš tudi, kako daleč se smeš spustiti. Da se ne bi nama tam tožilo...«

»Vama? Komu?«

»No, stari, sama tja ne morem iti, to ti pove pamet. Prosila bom Katinko, naj gre z menoj. Veš, stari, v takem položaju ni človeku svetovati, da bi bil popolnoma sam.«

In mojster se je torej napotil od doma, da poišče poletno stanovanje. Da povemo resnico, mojstru se niti sanjalo ni, kako naj začne. Kako se išče tako poletno stanovanje. Ali naj vpraša prvega stražnika? Ali naj gre na magistrat? Ali je za take stvari urad? Kako zvedo Pražani za taka poletna stanovanja?

K sreči e je spomnil na časopise in je nameril korake k neki administraciji. Povedali so mu, naj prebere inserate in še boljše, naj sam inserira.

Mojster Kondelik je bral celi teden »Malega novičarja« in je bil že ves zmešan od tega. Tam je bilo sicer mnogo stanovanj, toda niti eno slikano. Kako naj si človek to potem predstavi?

Ko je zastonj ugibal, kaka so ta poletna stanovanja iz časopisov, v katerih je vsako »krasno, prijazno, v vabljivi pokrajini, v romantični dolinici, blizu reke, ne daleč od železnice« itd. — gospodu Kondeliku ni zadostovala njegova domišljija, da bi si iz teh dopisov napravil kako predstavo — in mojster je sklenil, da sam »da tako poletno stanovanje v časopise«, in tudi napravil je tako.

Čez en teden je imel dvajset ponudb. In za mojstra Kondelika je nastal križev pot. Mojster Kondelik se je odpeljal, vrnil se, zopet se odpeljal in zopet vrnil — in ravno v teh dneh se je zgodilo, da se je zgornilo vse, kar se je godilo okrog njega v en sam kaos, v mešanico brez primere.

Slednjič se je mojster vrnil zadnjikrat, izmučen, utrujen, padel je na stol in je rekel:

»Stanovanje že imaš, Beti, sem že dal aro.«

»Kje pa?« je vprašala gospa željno.

»V Črnem Kostelcu — pravzaprav pri Črnem Kostelcu.«

»Blizu kolodvora?« je vprašala zopet gospa.

»No, kolodvor je pravzaprav v Češkem brodu«, je odgovoril mojster malo bojazljivo. »Iz Broda se gre tja s pošto ali z izvoščkom, niti ne vem, ali smo se peljali dve uri, ali samo eno uro. Toda tam imaš gozd, kakor si hotela. Sam gozd okoli in okoli, tam je tudi gozdarska hiša.«

»Za božjo voljo, v takih krajih se vedno strelja!« je zaklicala gospa Kondelikova.

»Ne strelja se ne, mati!« je rekel mojster. »In od gozdarske hiše imaš do Kostelca slabo uro, največ poldrugo. Zdrava pokrajina, čist zrak, in povsod je tiho, okrog in okrog.«

»Kdaj pa bo tam prazno?« je vprašala gospa.

»Vedno, mati, vedno«, je odgovoril mojster.

»Lahko greš tja, kadar hočeš...«

Gospa Kondelikova se je nekaj časa zamislila, potem pa je rekla:

»Torej, stari, ostala bi rada v Pragi do svetega Janeza Nepomuka, potem pa bi šla...«

Rekla je to popolnoma skromno, polglasno, zakaj tudi ona ni bila vesela, da se čas odhoda približuje. To ni malenkost, prvič v življenju iti od doma in pustiti tu soproga samega, brez opore in nepripravljenega. Kaj se mu vse lahko pripeti! Toda kocka je padla.

Nastale so poslednje priprave. V beli koš je tlačila gospa Kondelikova obleko, kakor bi se pripravljala za odhod v Ameriko, tako da so lesene šibice koševih sten kar pokale. Gospod Kondelik ni opazoval vsega tega, toda dobro je vedel, kaj se godi. Velika tesnoba se ga je polastila. Bilo mu je, kakor bi se šlo za ločitev. Takole, da, takole je najbrže takrat, ako zapusti ločena žena za vselej svojega moža. In kjer je bilo še kaj prostora po kotih — gospa Kondelikova ga je vedno s čem napolnila. Tu milo, tam Liebigov mesni izvleček, tu ducat malih svečic, tam škatljica Nestlove moke,

sipa, sterilizirana vata — in neprenehoma sta pri-nášali gospa Kondelikova in teta Katinka nove in nove stvari. Slednjič je bil koš nabit, da bi bil skoro počil — in zvečer pred svetim Janezom je gospa Kondelikova naznanila, da je »spokano«. Kar ni šlo v koš, se dene v manjšo, ročno torbo. Koš se lahko zapre in zaklene.

To je bila precej težka naloga in bi bila skoro neizvršljiva, zakaj pokazalo se je, da teta Katinka ne potlači popolnoma s svojo težo pokrova. Poklicali so torej deklo iz kuhinje, ki je morala čez pokrov nekaj položiti in še sama sestiti nanj, tu je koš sicer zahreščal, toda pokrov je prišel toliko nizko, da je gospa Kondelikova lahko dala kljuko čez uho in obesila ključavnico.

Koš je stal tu kakor velikanski kamen, kakor »temeljni kamen«, se je izrazil mojster Kondelik, katerega je v tej dobi tako redko obšel njegov stari humor.

Jutri prideta Vejvarova, da zadnjikrat posedijo skupaj in da se z mamico poslovita, in pojutrašnjem gori do Črnega Kostelca!

Vse to se je zdelo mojstru Kondeliku kakor priprava za pogreb...

XXVI. Vsi zapuščajo Kondelika!

Kaj se je godilo med temi materinimi pripravami za letno stanovanje pri Vejvarovih? Kaj je rekla k vsemu temu Pepica? Kako je o tem sodil Vejvara?

Treba je pripomniti, da se je gospa Kondelikova trudila, da bi ostala cela stvar pred Pepico in torej tudi pred Vejvaro kar najdalje tajna. Vemo že, kaj je gospo Kondelikovo k temu privedlo. — Povedali so nam to njeni pogovori s teto Katinko. Toda mojster ni jasno poznal politike svoje žene, in zelo ga je mučilo, ker so morale ostati Betine priprave tajnost.

»To bo Vejvara gledal!« je rekel drugo jutro po onem večeru, ko mu je odkrila gospa svoje želje.

Kakor preplašena je pogledala gospa Kondelikova svojega soproga.

»Zakaj pa bi gledal debelo, stari?« je odvrnila gospa važno, »da mu ne zineš besedice o tem. Razumeš, niti besedice!«

Mojster se je ozrl na soprogo. Ni razumel.

»Vejvari ne smem povedati? I, za božjo voljo, — Beti, zakaj pa ne?«

»Vse ti povem, stari, vse izveš, samo prosim te: nikomur besedice. Saj še pride čas, ko bosta zvedela, toda sedaj prav ničesar, Kondelik. Meni bi bilo sedaj to zelo sitno.«

Po teh besedah je razumel mojster Kondelik še manj kot prvič, toda po resnem naglasu svoje žene je spoznal, da mora imeti zelo važne razloge, da se ne bi o pripravah govorilo. Ni si belil glave, kake razloge ima. V poslednjem času se je godilo okrog njega sploh toliko tajnosti — tako se mu je zdelo — da je počasi zgubil svojo gotovost. Zelo pogosto je dobil v sobi teto Katinko, ko se je vrnil domov. Ni mu ušlo, da je skoro vedno prišel k damama, ko sta imeli kak važen pogovor, katerega je prekinil on s svojim prihodom. Gospe sta začeli potem navadno govoriti o vsakdanjih stvareh, toda mojster je dobro čutil, da je med njima ostalo še nekaj, o čemur nista govorili. Tako je popolnoma zastonj opazoval pomenljive poglede Katinkine in Betine, ki naj bi nadomestili besede, in videl je tudi, kako njegova žena spremlja Katinko do stopnjic in da ostaja zunaj dalj časa, kakor bi potrebovalo nekoliko teh korakov.

Sedaj se mu je začelo počasi jasni: razmotrivali sta med seboj zadevo, ktera mu je bila včeraj predložena, da jo potrdi. Vendar je imela torej v tem teta Katinka svoje prste!

In čemu ne sme govoriti z Vejvaro. Zakaj ne sme Vejvara ničesar zvedeti? Kaj bi Vejvara mogel kaj zabraniti?

Glej, tu opazimo, da je mojster mislil pri vsem samo na Vejvaro in ne na Pepico, čeprav mu je bila ta bližja, čeprav je bila njegova kri. Čudno se zdi, da je pozabljal na hčer. In zopet ni v tem nič čudnega, ako pomislimo, da je bil v poslednjem času Vejvara v neki stvari svojemu tastu podoben, kakor parnemu stroju varnostni ventil. Ako se je primerilo kaj važnega in je prišlo na mojstra preveliko breme skrbi, je hitel, da vse zaupa Vejvari. In ko mu je razodel, kar je do tega časa skrival v svojih prsih, je takoj prostje dihal. Da rabimo primero: predstavimo si nosilnico s štirimi nogami, z dvema drogoma in s štirimi držali in postavimo se k nji. Primimo prednji držal in pojdimo naprej — glej, zadnji nogi vlečemo po zemlji. Primimo zadnje držali — oh, sedaj je še slabše, prednje nogi nosilnice se zadevajo ob vsak kamen, ob vsako grudo, komaj se premikamo s mesta. — Toda če prime drugi par držal kak tovariš in če dvignemo nosilnico obenem — hej, kako lahko in hitro gremo naprej!

Mojster Kondelik je stal sedaj res kakor pri nosilnici, kateri je manjkala drugi nositelj — Vejvara. Njemu ne sme gospod Kondelik zaupati, soproga noče tega. Ne samo, da se bo spodtikal s svojim bremenom sam, ampak zdelo se mu je tudi, da ima v čevlju trn in da ne more pošteno stopiti. Kako težki trenotki so bili zanj, ko sta prišla mлада, ko so šli skupaj na sprehod po Pragi in ko je mojster stopal poleg Vejvare. Tukaj ga je imel, poleg sebe, tupatam se je zadel obenj s komolcem, govorila sta o vsem mogočem, to o stvari, s katero so bila njegova prsa prenapolnjena — o tem ni smel ziniti niti besedice. Kako mu je njegova

tajnost silila iz ust! Toda mojster je čutil napre-
homa na sebi svareče poglede svoje soproge in v
ušesih mu je brnelo njeno svarilo: Niti besedica,
Kondelik! — Čemu pa ima pravzaprav tega Vej-
varo? (Dalje.)

Pozor!

V pivnico v Laškem si
usojam vabiti cenjene
goste na sveže pivo,
dobra vina, topla in
mrzla jedila.
Na razpolago je bilard.
S spoštovanjem
Mihael Lapornik,
najemnik.

Splošno začudenje!
1500 K bomo podarili v gotovini in blagu.

Kdor bo rešil to-
le sliko, bo imel
pravico do enega
deleža. — Najti
mora mešetarja
katerega mora
potem prečrtati,
zato dobi ali uro
za moške ali za
dame v vred-
nosti 20 K ali
ako želi 15 K
v gotovini. Dol-
žnost vsacega
vpošiljalca je pa
da si naroči
izvrstno „Fortu-
na-denarico“
in vpošlje zato
znesek po K 170 v znamkah ali pa po poštni
nakaznici. Ko se rešitve vpošljejo razdele se darila.
— Vse pošiljke je nasloviti na „Metropole
Hungaria“ A. Hackenberg, Budapest,
Hernad-ulica 27.

Loterijske številke.
Gradec, 24. decembra 1910: 14, 44, 22, 37, 82.
Dunaj, " " " 6, 18, 00, 61, 70.

Zanesljiv, vester in izurjen
zidarski polir
ki bi bil ali oženjen ali prost, zmožen nemščine
in slovenščine v pisavi in besedi, se sprejme z
januarjem 1911 v službo v nekem štajerskem pro-
vinčnem mestu. — Ponudbe z zahtevkom plače se
prosiijo pod „Štajersko“ Anončni biro Edvard Braun,
Dunaj I. Rotenturmstr. 9. 668 62

Toifl-ov
Talanda
Ceylon
čaj.
639 10-4

Pristne ruske galoše
„zvezdna znamka“
so najboljše. Tovarna „Prowodnik“
Riga, jamči za trpežnost.
Dobiva se v vseh tovrstnih trgovinah.
575 10-6

Velikanska izbira
novoletnih daril
Príca & Kramar
Celje.
Edina narodna trgovina galanterijskega, norimberskega
in modnega blaga.

R. DIEHL, žganjarna, Celje
priporoča svojo veliko za-
logo doma žgane slivovke,
tropinovca, brinovca, vin-
skega žganja in domačega
konjaka.

Pošne hran. račun št. 54.366.
Telefon št. 48.

Najboljša prilika za sigurno štedenje je plodonosno nalaganje gotovine pri denarnih zavodih, ki nudijo najugodnejše pogoje.

„LASTNI DOM“ registrovana kreditna in stavbena zadruga z omejeno zavezo v Gaberju pri Celju

pet od sto (5%)

Pisarna je v Celju, Rotovške ulice št. 12
Urađuje se vsak dan razen nedelj in praznikov od 8.—12. ure
dopoldne.

sprejema hranilne vloge od vsakega, je član zadruga ali ne, na tekoči račun ali na hranilne (vložne) knjižice in jih obrestuje letno po
Hranilne knjižice drugih denarnih zavodov sprejema kot gotov denar, ne da bi se obrestovanje prenehalo. — Rentni davek plačuje zadruga in ga ne odteguje vlagatelj tako da dobijo na leto celih 5 K od naloženih 100 K. — Posojila daje proti 6% obrestovanju na osebni kredit, proti zastavljenju vrednot, dragocenosti ali nepremičnin na menice ali dolžna pisma. — Odplačuje se na račun glavnice in obresti v mesečnih ali v posebej dogovorjenih četrt — oziroma polletnih obrokih

Edino narodno kamnoseško podjetje v Celju.
Prva južnoštajerska kamnoseška industrijska družba.

Stavbena in umetna kamnoseška obrt s strojnim obratom.
Izvrševanje vseh stavbenih deli kakor stopnice, fasad, podbojev, pomolov, nastavkov itd. iz različnih kamenov in cementa.
Specijalna delavnica in podobarski atelje za umetna cerkvena dela kakor: altarjev, obhajilnih miz, prižnic, kropilnih in krstnih kamnov itd.
Brušenje, poliranje in struganje kamna s troji.

Mnogoštevilna zaloga nagrobnih spomenikov iz različnih marmornih vrst granitov in sljenitov po razno- vrstnih narisih in nizkih cenah.
Naprava zidanih ali betoni- ranih rodbinskih grobišč (rakev).
Tlakovanje cerkva, dvoran in hodnikov s šamotnim ali cementnim tlakom.
Izdelovanje pohištvenih plošč iz različnih najbolj lidočih marmornih vrst v vseh oblikah.
Popravljanje spomenikov, ude- lavanje napisov v iste.